

Recensie: Interview Admiral Freebee

foto © Rinus Van de Velde

Recensie:

De admiraal is terug met een zesde plaat 'Wake Up and Dream' en voor het eerst bokste hij die zelf in elkaar want naast zijn eigen liedjes schrijven, produceete Tom Van Laere nu ook zijn eigen album. In 2000 brak de hippie uit Brasschaat, of de klosjaar deluxe zoals hij zichzelf liever noemt, door met zijn tweede plaats in de Humo's Rock Rally. Zijn eerste plaat 'Admiral Freebee' verscheen in 2003. Freebee bracht daarna nog vier andere albums uit waarvoor hij telkens naar Amerika trok, maar deze keer was het anders. Van Laere nam het heft in eigen handen.

Hoe zou je je nieuwe plaat 'Wake Up and Dream' zelf omschrijven? De beste plaat die je ooit gemaakt heb, om een cliché uit de industrie boven te halen?

De plaat is voor mij op muzikaal gebied het vervolg op de vorige plaat 'The Great Scam'. Daarmee dat de voorprent van het album ook een beetje hetzelfde is alleen dat ik er nu als jonge jongen op sta. De vorige plaat noemde ik 'The Easy Fifth' in mijn hoofd omdat er altijd gezegd wordt 'De moeilijke tweede' en ik wou dan 'De makkelijke vijfde'. Je loopt dan al een tijdje mee en je weet dan ongeveer wel hoe je jezelf moet bedotten om het je gemakkelijk te maken. Dat heb ik nu bij 'Wake Up and Dream' eigenlijk verder gezet. Ik ben ook op het idee gekomen om de muzikanten wijs te maken dat we demo's gingen maken, maar ik maak dat nooit omdat ik daar niet in geloof. Meestal ga je met demo's heel ontspannen om waardoor je eigenlijk goede dingen maakt en dan wil je dat daarna nadoen. Dus ik dacht ik zeg Æ tegen hen dat we eerst demo's zullen maken, maar eigenlijk was het al het echte werk waardoor ik veel stress van hen afnam. De muzikanten speelden dan ook spontaner want het telde zozegd toch nog niet.

Gaan ze dan niet sneller iets hebben van 'Het is niet voor echt dus het maakt niet uit'?

Nee. Die muzikanten zijn zo professioneel en zo goed dat het nooit echt slecht is, maar het gebeurt dan gewoon spontaner. Dat is eigenlijk een beetje het verhaal van het nieuwe album. Het idee om die frats uit te halen, is eigenlijk ontstaan toen ik een andere groep moest produceren en die wilden absoluut demo's opnemen. Ik heb toen tegen hen gezegd dat ik dat eigenlijk niet graag doe want de demo's worden meestal goed en dan wil je ze nadoen. Dat was weer het geval en ze hebben dan ook veel van hun demo's gebruikt. Toen kwam het idee dat ik voor mijn plaat het andersom zou doen. We zouden demo's maken, maar in mijn hoofd zouden dat al de nummers voor de plaat zijn.

Je produceete voor het eerst je eigen plaat. Waarom koos je daarvoor? Normaal verdwijnt je even naar Amerika.

Ik heb een plaat geproduceet voor Raymond van het Groenewoud en voor Roland Van Campenhout en daardoor heb ik het zo wat geleerd. De producer van de vorige plaat, John Agnello, zei tegen mij dat ik eigenlijk niet geproduceet moest worden want dat ik zelf heel goed wist wat ik wou. Ik had volgens hem meer een klanktechnicus nodig dan een producer en dat had ik al meerdere keren gehoord. Ik was 'Wake Up and Dream' ook al aan het opnemen tijdens mijn tour voor 'The Great Scam' dus ik kon niet even naar Amerika gaan. Ik kon ook niet wachten want ik had al nieuwe nummers en had zin om die al op te nemen. De logische stap was dan om het zelf te doen.

Je eerste single 'Too Much Of Everything' is een nummer opgedragen aan de

eeuwige twijfelaars. Heb je daar zelf veel last van?

Het is niet echt opgedragen aan twijfelaars want ik denk dat wij allemaal sowieso een beetje keuzestress hebben. Het gaat er eigenlijk over dat als je heel veel keuze hebt, je strategie om te kiezen veel slechter wordt. Als ik bijvoorbeeld kan kiezen tussen vijf pakjes chips, dan pak ik er uiteindelijk gewoon één. Als je maar kan kiezen tussen twee pakjes, dan kijk ik echt wat er in zit. Ook wanneer je iets niet doet, is dat een keuze. Bijvoorbeeld vroeger werkte je van negen tot zes en daarna had je je vrije tijd. Nu met de iPhones en andere technologie kan je ook nog na 18 uur mails checken en versturen en dat wordt ook een beetje verwacht. Dus als je je gsm zou afzetten en niet meer zou werken, is dat ook een keuze. Als je iets niet doet, wordt dat ook een keuze. Het is niet dat ik tegen keuzes ben. Ik wil met 'Too Much Of Everything' meer de paradox van keuze laten zien. We denken dat dat vrijheid is, maar eigenlijk is het meer ontevredenheid want zelfs als je iets kiest, vraag je je toch altijd af of het andere niet beter was geweest. Die vrijheid wordt dus ontevredenheid. De videoclip waar je als nieuwslezer te zien bent, gaat verder dan dat. Het is een aanklacht tegen onze consumptiemaatschappij en de overschotten. En je kan er ook mediakritiek in zien.

Ik laat in de clip mensen zien die aanschrijven voor de nieuwe iPhone die elkaar vertrappelen. Daarna laat ik vluchtelingen zien. Eigenlijk hetzelfde beeld, maar toch iets totaal anders. Ik wil daarmee het absurde laten zien.

Jay Z komt ook even piepen in het nummer. Waarom?

Ik heb eens nummers opgenomen met de producer van Neil Young en die vertelde mij dat als er problemen waren in de studio, Neil Young altijd zei 'What would Bob Dylan do?' Daarna heb ik een keer in de studio gezeten met een producer die met Bob Dylan had gewerkt en die zei dat Bob Dylan wist dat iedereen in de muziekwereld dat zei. Zij hadden dan ook een keer problemen in de studio en Bob Dylan zei zelf 'What would Bob Dylan do?' om er mee te lachen. Wij waren 'Too Much Of Everything' aan het opnemen en het ging erover dat er een hiphopachtige drum in moest komen. Ik zei toen om te lachen 'What would Jay Z do?' en dat is dan een zinnetje in de lyrics geworden.

In het nummer 'Wake Up and Dream' zing je 'Forget about love and wake up'. Wil dat zeggen dat je niet gelooft in liefde?

Ik geloof heel hard in liefde, maar niet in wat wij liefde noemen. Ik zing een beetje verder ook 'Forget about what they call love and wake up'. Heel veel liedjes gaan over liefde, maar voor mij gaan die over bezitterigheid en behoeftigheid. Het gekke is dat de grootste hits meestal de nummers zijn waarover iemand over zijn pijnlichaam zingt. Daarmee bedoel ik alle pijn die iemand heeft opgebouwd in zijn leven waardoor hij of zij zichzelf niet goed genoeg vindt. Als een zanger dat zingt, vindt iedereen dat fantastisch en herkenbaar, maar voor mij is dat geen liefde.

Wat is liefde dan wel voor u?

Liefde is iets dat in je zit en waarin dat je gaat zitten. In het Engels is het beter uit te leggen. 'In Love' zeggen we soms. 'Falling in Love' dus vallen, is naar beneden. We zouden beter 'Rising in Love' zeggen. Als je verliefd bent, open je omdat iemand anders je doet openen, maar liefde is niet die andere die geeft of neemt. Dat zeggen artiesten ook vaak. 'Ik heb zo veel te geven' of 'Ze hebben zo veel van mij genomen'. In Hollywood films en in liedjes gaat het altijd maar over het niet kunnen leven zonder. Daar geloof ik niet in. Ik geloof dat het mijn taak is om mezelf gelukkig te maken. Ik vind het spijtig dat dat zo vaak gezongen wordt en dat iedereen dat ook gelooft.

Als ik het zo zeg, komt het wat over als een statement, maar ik vond het gewoon interessant om eens iets anders te zingen. Vooral omdat mensen dan iets zouden hebben van 'Oe, de liefde is toch alles?' Wanneer ik 'Forget about love' zing, wil ik eigenlijk de mensen wakker schudden en zeggen dat ze moeten stoppen met het

vermijden van angst en onzekerheid en zich daarvoor moeten openstellen. Maar het is niet enkel die zin. In het refrein zing ik 'When something is given, something is taken.' Dat is een toespeling naar de mensen die altijd zeggen dat liefde geven en nemen is, waar ik het niet mee eens ben. Heel vaak is iets geven in de liefde ook iets vragen. Je geeft bijvoorbeeld een ring en je verwacht iets terug. Of je geeft heel veel liefde in de hoop dat je dat dan ook terug krijgt.

Het nummer 'Getting Ready For Luck' gaat over geluk. Wat betekent dat voor jou?

'Getting Ready For Luck' gaat meer over chance hebben. Ik had een documentaire gezien van een drummer, Steve Gordon, nu ook producer van The Rolling Stones. Hij vertelde dat hij vroeger in het arme Brooklyn, New York woonde. Daar waren ook de opnamestudio's waar vele artiesten hun plaat kwamen opnemen. Gordon wilde altijd met die goede artiesten drummen, maar dat lukte nooit omdat hij er niet geraakte. Hij bleef toch oefenen en oefenen tot hij super goed was. Toen was er een sneeuwstorm en al de drummers van het rijke Manhattan geraakten daardoor niet naar het arme Brooklyn. De opnames moesten doorgaan, dus is de entourage beginnen rondbellen in Brooklyn en Gordon werd dan gevraagd om in te vallen en van toen af aan speelde hij bij de sterren. Al zijn vrienden zeiden dat hij heel veel geluk heeft gehad, maar hij antwoordde daarop 'I was prepared for luck'. Waarmee Steve Gordon bedoelde dat als hij toen niet goed had gespeeld, ze hem niet meer hadden gevraagd. Ik geloofde echt in wat hij zei. Het is niet gewoon geluk, je moet er klaar voor zijn.

Om terug te komen op de vraag. Echt geluk betekent voor mij dat ik zo weinig mogelijk weerstand krijg om de dingen die ik voel te voelen. Dat is voor mij geluk. Wie niet wil voelen, gaat lijden.

'Maybe This Is The End', klinkt wat melancholisch. Je zingt ook 'Maybe this is the beginning of something new'. En niet alleen in dit nummer klinken filosofische boodschappen. Beschouw je jezelf een beetje als een filosoof?

Dat wordt veel gezegd, maar ik hoop niet dat ik een filosoof ben. Ik hoor vaak liedjes op de radio en dan vind ik het spijtig dat artiesten zo over bepaalde dingen zingen dus dan probeer ik er anders over te zingen. Bijvoorbeeld met het nummer 'Maybe This Is The End'. Je hoort de laatste tijd vaak 'Throw your hands in the air like you just don't care' en dan denk ik als het je echt niet kan schelen, gooi je niet je handen in de lucht, maar steek je je handen in je broekzakken (lachend). Toen dacht ik, ik ga een nummer maken waarin ik zing 'Maybe this is the end, and I can't say I don't care'. Ik vond het zo mooi dat iemand zou zeggen 'Dit is het einde en ik kan niet zeggen dat ik het niet erg vind'. Het is zo kwetsbaar. Terwijl 'Throw your hands in the air like you just don't care' gaat over het doen alsof het je niets kan schelen.

In je concerten zit vaak een zekere dosis theatraliteit en (zelf)humor. Heb je daar nooit iets mee willen doen buiten het concertcircuit: theater, stand up comedy, etc.?

Ze hebben mij dat wel al veel gevraagd (glimlachend). Soms zing ik filosofische teksten en dan denk ik dat het misschien wat te serieus is. Ik relativeer ze dan, maar daarna wil ik dan ook dat relativeren terug relativeren om het terug serieuzer te maken. Daarom ook dat mijn derde plaat 'The Honey and The Knife' heet. Er is niets alleen maar zwart of wit. Het is voortdurend de twee. Als ik optreed, vind ik het leuk om af en toe een mopje te maken, maar het moet soms ook terug serieus zijn. Het zou moeilijker zijn om stand up comedy te doen, want dan zou ik op het podium staan en grappig moeten zijn. Nu verwachten ze dat niet van een zanger waardoor het ook al sneller grappig is.

Wanneer is een concert voor jou begonnen?

Ik heb heel de tijd het gevoel dat het concert begint daarmee dat ik dat ook roep (grinnikend). Elke keer dat er energie vrijkomt bij ons of het publiek, dan roep ik 'Het concert is begonnen'. Het gebeurt ook als er iets fout loopt. We doen nu bijvoorbeeld elke keer een andere versie van 'Too Much Of Everything' omdat we zo gezegd niet

kunnen kiezen welke uitvoering we willen brengen. Het vorige optreden begonnen we dus weer aan een andere versie, maar dat liep helemaal fout. Er gebeurde van alles op het podium. Ik voelde dat er bij mij energie vrij kwam doordat ik geïrriteerd was. Ik riep dan naar het publiek dat het fout ging en er kwam bij hen ook energie vrij en toen heb ik geroepen 'Het concert is begonnen'(lachend). Het concert is eigenlijk begonnen vanaf dat mensen hun job of hun liefdesverdriet vergeten en vanaf dat wij vergeten dat wij aan het optreden zijn. Elke keer als ik dat voel, roep ik dat. Heel kinderachtig eigenlijk.

Mogen we stellen dat je een hippie uit Brasschaat bent en de schoonheid daarvan zit in de tegenstelling tussen de woorden hippie en Brasschaat? Of moeten we je zien als een sluwe zakenman uit Brasschaat die zich als hippie voor doet?

Dat is alle twee wel goed gezien, maar als een zakenman zie ik me niet. Ook niet als ik producer ben. Ik heb al kansen gekregen waarmee ik veel geld zou hebben verdiend, maar heb afgewezen. Ik heb er ook geproduceerd die niets opleverden. Als ik een sluwe zakenman zou zijn, zou ik denk ik ook andere muziek maken en andere keuzes maken. Ik denk dat klosjaar deluxe uit Brasschaat het beste past (lachend).

Onze hoofdredacteur heeft een uiterst beperkt aantal setlists van artiesten in zijn schuif liggen. Eentje is van jou op Maanrock waarbij je je setlist in alcoholstift schreef op een paper doily (kantpapier onderlegger) waar backstage je broodjes op lagen. Wat opvalt is dat je weliswaar een setlist hebt, maar je je niet wil vastpinnen aan een strikte volgorde. Moet er ruimte zijn voor het moment zelf om op basis van de feedback van het publiek en je eigen goesting keuzes te maken?

Ja natuurlijk. Absoluut.(nadrukkelijk) Je maakt een setlist, maar je moet die een beetje leren voelen. Soms merk je na een nummer zou dat nummer goed zijn en dan doe je dat gewoon. Als het publiek mee is, moet het volgende er lap op zijn. Of soms voel je dat er niet wordt geluisterd en dan maak je de beslissing om iets rustiger te doen. Ook de muzikanten vinden dat heel leuk. Andersom kan ook. Als je heel vaak dezelfde setlist speelt, wordt dat een soort routine die ook goed voelt. Je merkt dat zelf.

Is dat ook hoe je denkt en werkt: de combinatie van chaos en orde. Die evenwichtoefening maken?

Ik denk sowieso dat het leven georganiseerde chaos is. Alles is eigenlijk chaos die we proberen te structureren. Er is een geconstrueerde veiligheid, maar dat is allemaal maar illusie. Als je de natuur ziet, dat is een en al chaos. Op werkvlak voel ik wel dat ik heel veel gitaar speel en heel veel zing, maar ik heb nooit het gevoel dat ik oefen hoewel ik soms wel vier of vijf uur op een dag speel waardoor dat het ongestructureerd is, een beetje chaotisch, maar ik word er wel beter door. Ik heb ook nog nooit de tekst van een nummer opgeschreven op papier. Dat is altijd een beetje chaos. De nummers die ik blijf spelen, worden uiteindelijk wel neergepend. Die neem ik dan op waardoor de lyrics uiteindelijk vereeuwigd worden.

< Caro Dralants >